

ŠKOLNÍK

školní rok
2007-2008

červenec

Z PRAVODAJ ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHRATAVĚ

VE JMÉNU KALICHA !

Třídní učitelky 5.C a 9.C uspořádaly společný den svých tříd. Žáci 9.C připravili program v duchu našich husitských předků. V pátek 23.5.se to ve škole hemžilo cepy, sudlicemi, luky a šípy, malými roztomilými husity s kalichy a přišel i sám Jan Žižka. Deváťáci předvedli pátáčkům prezentaci akcí své třídy za čtyři roky. Snad se teď budou trochu těšit do 6. ročníku! Fotografie z harmonizačního dne si můžete prohlédnout na webových stránkách školy

„ Pravdu řekni, byť, trpce zněla ,
pravdu přijmi, byť, zabořela.“

POSLEDNÍ „VÝJEZDÁK“ 3.A

Ve čtvrtek 19.6.2008 jsme se jeli rozloučit se školním rokem na krásné místo zvané „Dětský sen“ v Liberci. Už při příchodu se dětem rozzářila očka a už se viděly na obrovských nafouknutých „skákadlech“. V areálu se dále nacházely houpačky, dětské hrazdičky, prolézačky a hřiště na míčové i jiné hry.

Všichni jsme byli neustále v akci, chtěli jsme vše vyzkoušet a užít si to. Sluníčko nás hřálo, ale příjemné posezení pod slunečníkem nám umožnilo posvačit a zamlsat si. Bez toho by to ani nebylo ono. Dvě a půl hodiny sportovního vyžití utekly jako voda a my jsme vyrazili na vlak.

Slíbili jsme si, že se tam v příštím roce určitě vrátíme, moc se nám tam líbilo. Hurááá!!!

Řeháková J.

NÁVŠTĚVA, NA KTEROU NELZE ZAPOMENOUT

Eichstätt-německé partnerské město, s kterým se bratří Chrastava. Mnohý z nás to ví, ale na vlastní oči jej viděl málokdo.

Proto se ve dnech 14.-15. června vydala výprava zájemců z řad pedagogů a správních zaměstnanců zdejší základní školy do tohoto bavorského městečka. Datum nevybrala hlavní organizátorka, paní zástupkyně Irena Lejsková, která sem jezdí s dětmi z naší školy na výměnné zájezdy, náhodou. V tyto dny slavilo město 1 100 let od svého založení.

Zájezd měl pestrý program. Cestou tam jsme se nechali okouzlit památkami Regensburgu (Řezno) a pak hurá do Eichstättu.

Odpoledne proběhla prohlídka překrásného historického centra. Dojem byl ještě umocněn tím, že v rámci oslav se tato část proměnila ve středověké tržiště. Jako bychom se pomocí stroje času dostali do této minulosti. Na ulicích a náměstích jsme se setkávali s obyvateli, mladými i staršími, v dobových krojích, mohli jsme se ve stáncích seznámit s místní rukodělnou výrobou, zúčastnit se soubojů a her, hrát s kejklíři...Všude plno spokojeně bavících se lidí. Navečer nás přijal sám pan starosta a část radních. Nedělní dopoledne bylo vyplněno návštěvou místního hradu s botanicou zahradou a Jurským muzeem, plným zajímavých zkamenělin. Odtud jsme se vydali na procházku s nádherným výhledem na město.

Odpoledne nás čekalo něco, co většina z nás prožila poprvé. Součástí oslav byl průvod městem, ve kterém tamější lidé v historických oblecích předváděli různé etapy dějin Eichstättu. I my jsme se na přání starosty zúčastnili v čele průvodu se zdejšími radními tohoto defilé jako zástupci partnerského města. Pro zajímavost pár čísel o tomto průvodu: 49 krojovaných složek v počtu 3 000 účastníků, 10 000 diváků na chodnicích, naše cesta v průvodu trvala 37minut, celkově pochodoval průvod 2 hodiny. Pak už následovalo rozloučení s tímto půvabným městem a jeho slavnostmi.

Kdyby nás cestou zpět nezarmoutila zpráva o prohře českých fotbalistů na Euru 2008, nemohli bychom tomuto zájezdu vytknout žádnou chybičku. Velký dík na tomto úspěchu měla i paní zástupkyně I.Lejsková, která vše perfektně připravila, za což jí děkujeme.

E. Kašková

MŮJ PRVNÍ DEN VE ŠKOLE

Je pozdě večer a já usínám s pocitem nedočkavosti a zvědavosti. Ráno mi zvoní u hlavy budík, kupodivu ani nemám problém se vstáváním. Poté, co jsem navlečena do slušivého oblečku, se jdu nasnídat, přestože nemám vůbec hlad, ale slovům: „Jez! Snídaně je nejdůležitější jídlo dne.“ se dá jen těžko odolat.

Následuje chvílka historického focení a potom můžeme vyrazit! Cesta do školy není dlouhá, ale když se člověk lopotí s taškou, plnou věcí pro první den absolutně nepotřebných, jako je paleta nebo temperové barvy, a když je ještě k tomu menší než taška sama, tak se mu nohy přece jen těžko zvedají.

Konečně jsme dorazili k cílové stanici, posledních pár metrů jsem běžela, ani nevím proč, nejspíš jsem se těšila, ale kdybych věděla, co mě čeká, tak se škole obloukem vyhnu! Zastavila jsem se až před žulovým pomníkem, na kterém byla ztvárněna socha nějakého pána. Ten pán se jmenoval Josef Führich a byl to malíř, ale vůbec se mi nelíbil, protože se mračil, tak jsem se na něj taky zamračila a šla dál. „Stůj! Počkej přece na mě!“ slyším za sebou nějaký hlas. Byla to moje mamka...

Zůstala jsem stát s dalšími nedočkavými dětmi a jejich rodiči před hlavním vchodem. Když se ozvalo zvonění, vyřítla se z budovy skupina devátáků a každý se ujal jednoho prvňáčka.

Ani já jsem nezůstala sama, přiskočila ke mně vysoká holčička, dala mi puget karafiátů, čapla mě za ruku a táhla mě dovnitř. Stihla jsem zachytit poslední matčina slova: „Hlavně si sedni někam dopředu!“

Když jsem byla dovedena do třídy, šikovně jsem se propletla davem zvědavých rodičů a s politováním jsem zjistila, že v první lavici není místo, jediná volná byla poslední! Nezbylo mi nic jiného, než jí nepohrdnout. Matčiny nespokojené grimasy byly nepřehlédnutelné, ale nakonec jsme se tomu obě zasmály. Svůj první den ve škole jsem přežila.

Teď jsem v devátém ročníku a zažívám stejné pocity jako v první třídě s tím rozdílem, že tu nejsem poprvé, ale naposled.

Eliška Holinská 9.C

PROSLAVÍ NÁS V BUDOUCNU?

Pro vás, co pravidelně čtete literární práce našich žáků, není jméno Nikoly Marečkové /8.C/ neznámé. Často uveřejňujeme její povídky a básně.

Letos jsme její povídku Sára zaslali do okresní literární soutěže Nisa - řeka, která nás spojuje /kategorie 10-14 let, povídka s libovolným námětem/. Byli jsme potěšeni, když jsme zjistili, že se Nikola umístila na 1. místě. Cenu přebírala 10. 6. před libereckou radnicí při akci "Aby ze světa nevymizela radost".

Děkujeme Nikole za její vynikající reprezentaci naší školy a přejeme jí ještě mnoho literárních nápadů při psaní poezie a prózy.

Eva Kašková, uč.

CYKLISTÉ ZE 4. TŘÍD

ZKOUŠKY CYKLISTŮ ČTVRTÝCH TŘÍ

Než jsme skládali zkoušky cyklistů, museli jsme se my, žáci 4. tříd, pečlivě na ně připravit.

Ve škole jsme se učili dopravní předpisy, značky a řešili jsme dopravní situace. Také jsme nacvičovali jízdu na kole na "dopravním hřišti" v Chrastavě. Pod dohledem zástupce policie jsme zkoušky úspěšně udělali.

S POZDRAVEM Čtvrtáci

REXŮV PŘÍBĚH

Jedné psi rodince se narodilo štěně. Lidé mu říkali Rex. Rodiče ho měli moc rádi. Ve školce měl hodně kamarádů. Jednoho dne přišel Rexův kamarád Beník s ohromnou novinkou. Měl narozeniny. Rexík se divil: „Co to vlastně je, ty narozeniny?“ Doma se na to zeptal tatínka a ten mu řekl, že je má každý. Vždy jednou za rok, přesně v den, kdy se narodil. „A kdy jsem se narodil?“ zeptal se Rex. „Dvanáctého července.“ „Páni, zítra mám narozeniny! Jupí!“ A od té doby má Rex nejraději červenec.

(Eliška Cesarová, 6.A)

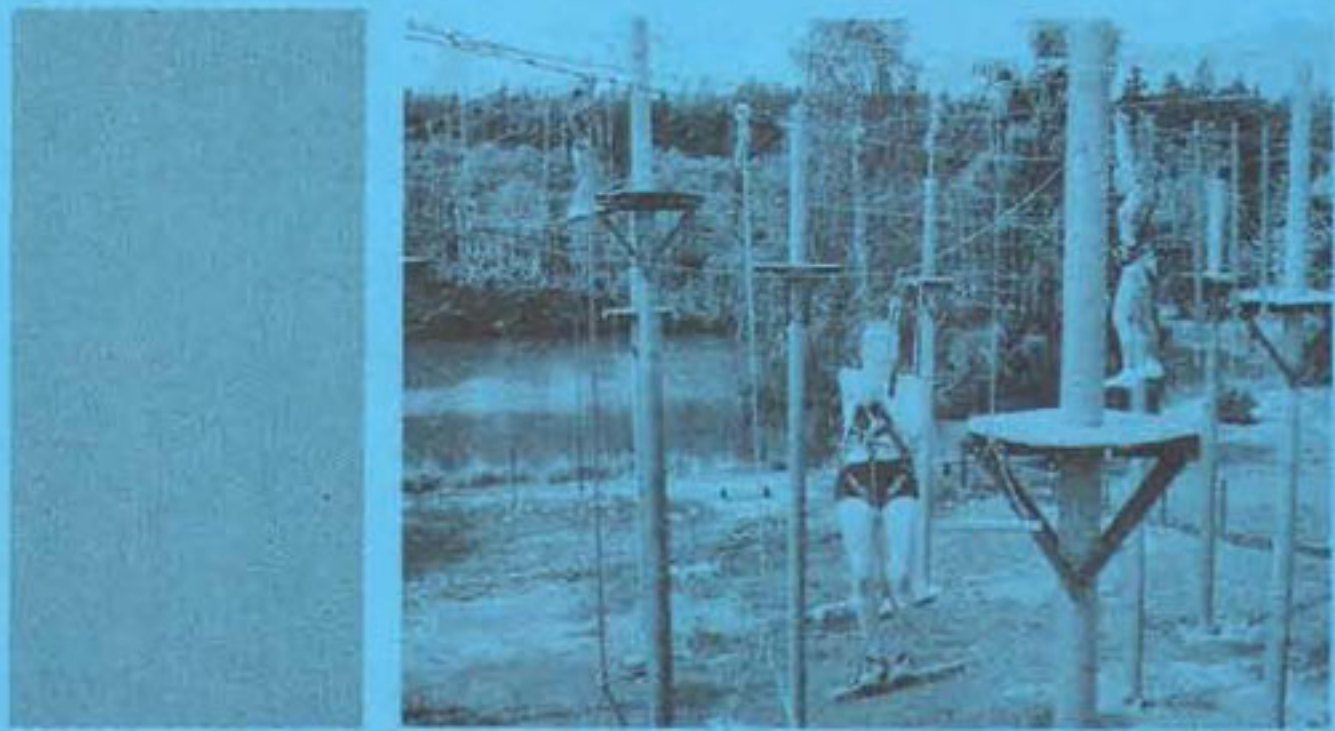
MÁME PRO STRACH UDĚLÁNO

Úspěšně jsme se dostali až do deváté třídy, a tak přemýšlíme, kam se vydat na náš poslední školní výlet. Nakonec vítězí něco neobvyklého, nového a námi dosud neprozkoumaného. V sobotu 31.5. odjíždí z Chrastavy 14 žáků IX.A do vzdálených končin naší republiky. Čtyři auta nás odváží až kamsi za Jihlavu, do areálu, kde na nás čeká spousta adrenalinových zážitků.

Ale to už stojíme před branou a vysoko nad námi visí různá lana. Za celé tři dny jsme se téměř nezastavili. Zažili jsme spoustu legrace, ale i strachu. Vyzkoušeli jsme si svoje hranice a mnozí je museli několikrát posunovat o něco dále. Fyzičku jsme potrénovali třeba na rambodráze, vysokých lanech nebo při volejbale. Zastříleli jsme si z luku, vzduchovky, zjistili na vlastní kůži, jak bolí zásah při paintballu... A především jsme si dokázali, že jsme bezva parta a umíme držet pohromadě.

Krásné tři dny utekly jako voda. Před branou už opět stojí auta, která nás odvezou domů. Unavení, ale nadšení nasedáme a cestou ještě stiháme prohlídku krásného města Telče, kde v našich žaludcích mizí několik zmrzlin. Za spoustu nádherných a nezapomenutelných zážitků vděčíme především sami sobě a poté samozřejmě všem ochotným lidem, kteří nám zajistili dopravu. Poděkování patří manželům Zemličkovým, paní Foktové, paní Tvrzníkové s panem Jandou a panu učiteli Severovi. Ještě jednou díky!!

Kateřina Kašková

PERLIČKY

Učitel - Kdo napsal Robinsonku ?

Lucka Trakalová 9.A - Marie Rottrová

Redakce - Marie Majerová moc hezky zpívala.

Svatka Kolouchová 7.B oslovila řeckého hrdinu :

„Odysee, chytrý a slavný vaječníku.“

Redakce - Homér byl dobrý znalec anatomie.

Učitel - Kdo je to liška Bystrouška a jaké má vlastnosti ?

Tomáš Hájek 6.B : „ Je to liška , co machruje.“

Redakce - No, Tomáši, ty jsi také machr !

Učitel - Řekni větu s přívlastkem postupně se rozvíjejícím.

Tomáš Valenta 9.C : „Nádraží.“

Redakce - Tome, Tome, tak obšírnou odpověď jsme věru neočekávali.

Petr Novák 7.B : „Koupil jsem si Trosečniky populárního moře.“

Redakce - Tam se mohlo žít Trosečníkům docela dobře.

Nikola Fialová 7.B : „ Těsto vyválíme na pomočeném vále.“

Redakce - Mouka nebo moč, obojí začíná na M.

Zuzka Čupková a Nikola Marečková 8.C

František Ladislav Čelakovský napsal baladu „Otoman a lesní panna.“

Redakce - Holky, holky, co bude dělat chudák panna na otomanu bez Tomana ?

Iveta Farkasová 8.C pozměnila Shakespearova díla opravdu svérázně:

„Večer noci svatojánské, Benátský sen, Tříkrálový kupec.“

Andrea Vacková 8.C se domnívá, že tento klasik napsal :

„ Benátský večer, Tříkrálový sen.“

Ivana Havlová 8.C přisoudila Shakespearovi díla :

„ Večer noci svatojánské, Tříkrálový sen.“

Redakce - Teda, holky, kdyby vaše práce četl mistr Shakespeare, uškrtil by vás jako Othello Desdemonu. (nebo Hamlet Julii ?)

Marcel Žakech 8.C se domnívá, že Mácha se jmenoval „ Karel Hineck .“

Redakce - Míly Máco, každopádně takto psáno Hynek dodává Máchovi rozměr evropského ducha !

Josef Málek 8.C - slohová práce na téma Drogy a člověk :

„ Předci znali grogy, ale i problémy s nadměrným užíváním.

S drogami bývá vyjádřen i vzdor, touha nebo chtíč po poznání světa nebo sebe sama z jiného pohledu.“

Redakce - Až jednou, Pepo, požiješ více grogu, dáš za pravdu svým předkům, jak poznáš sebe sama a chtíč po poznání. Budeš-li si to ovšem pamatovat.

Marcel Žakech 8.C si klade otázku : „ Je marihuana škodná ?“

Redakce - Ano a je potřeba ji odstřílet.

Učitel - Proč se bratru Janu Palečkovi říkalo bratr ?

Jan Kožuch 6.B : „ Byl členem jednotky bratrské.“

Redakce - Jednotkou lásky bratrské je paleček.

Sebrala za pomoci kolegů Hana Šnýdlová

ATLETICKÝ TROJBOJ VŠESTRANNOSTI 1. - 5. TŘÍD

V úterý 3.6.2008 se na Městském stadionu v Liberci konal atletický trojboj pro žáky I.stupně základních škol. Naši školu reprezentovali vybraní žáci ze 4. a 5. třídy. Utkali se v soutěži družstev, ale i jednotlivců, a to v běhu na 50 m, hodů kriketovým míčkem a skoku dalekém. Úspěch slavili především žáci 5. třídy, kteří skončili na 2. místě v soutěži družstev a na 2. místě v závěrečné štafetě. V soutěži jednotlivců se do krajského finále nominovala Adéla Bednářová, která postupovala z 1. místa. Dále Nikola Brodská, Michaela Martinů a Martin Malý. Domů jsme si přivezli krásné medaile, diplomy, ceny a spoustu zážitků a nových zkušeností.

Petra Chotěborová

LIBERECKÁ ŠKOLNÍ LIGA MINIHÁZENÉ

Ve středu 4.6.2008 vyvrcholila soutěž školní ligy miniházené *finálovým turnajem*. Naši nejlepší hráči 2.-5. tříd se utkali na půdě ZŠ Dobiášova v Liberci se soupeři z ostatních škol. Po tvrdém boji nakonec družstvo 2. a 3. tříd obsadilo šesté místo a družstvo 4. a 5. tříd místo druhé. K úspěšnému umístění ještě jednou všem zúčastněným moc gratuluji a děkuji jim za výborné reprezentování naší školy.

Petra Chotěborová

SÁRA

V nemocničním pokoji se ozýval stálý ruch. Na malém, lehce nalakovaném stolku ležely důležité papíry ohledně vyšetření pacienta. Vedle se rozprostíraly dopisy od otce. Na nemocničním lůžku spala desetiletá dívka, pravděpodobně se jí zdál hezký sen, protože se její rty zkrivily v lehký úsměv. Prsty jedné ruky spočinuly na jejích plavých vlasech a vzápětí zakrývaly výrazné modré oči s řídkými řasami.

Ještě před ránem se s vzlykotem probudila a zakryla si unavený obličej křehkými světlými dlaněmi. Její tělíčko se choulilo u stěny. Znovu se jí zdál ten sen, jenž vyplýval ze skutečnosti. Jako každé ráno se vyplakala a čekala na denní návštěvy. Jako každý den však nikdo nepřišel.

Jediná spřízněná duše byla mladá sestřička. Mladičká černo vlasá žena, co milovala své nemocné pacienty. Dennodenně se malé Sáry ptala, jestli smí odnést její kartu se spisy o chorobě a vyšetření její nemoci. Pokaždé se však dívka usmála a kartu si nechávala na stole. Stále se musela přemáhat, aby si dokola nepřečetla strany o své nemoci, o nevyléčitelné rakovině.

Hnědé vlásy postupem dnů malé Sáře zajisté vypadají a její obličej se ještě více zvlhčí slzami. S velikou náročností si snažila udržet stálý optimismus, ale její snahy byly bezděčné. Pokaždé, když si vzpomněla, že nemá nikoho, kdo by ji miloval, kromě stále pracujícího otce, nahrnuly se do jejích myšlenek i části snů, které se jí zdály po nocích. Že umře a otec nebude mít ani za mák času navštívit pohřeb. Že její hrobeček nebude pohlcen žlutými růžemi a nebude nikdo, kdo by je chodil zalévat slzami. Že není vůbec nikdo, kdo by na ní v dobrém vzpomínal.

Uplynul už nějaký ten čas, kdy byla Sára v péči nemocnice. Její pokoj byl maličký. Na stěnách visely obrazy mořských ryb. Hodněkrát si přála, aby směla být jako jedna z nich. Houpat se ve vlnách, prohlížet si mořský klid a proplouvat ostrými útesy. A zatím tu jen leží a dívá se na ně, na hluk velkoměsta z malého okýnka zakryté ocelovými mřížemi a na prázdnou postýlku pod ním. Vždy, když na ni pohlédla, zahřálo ji u srdce, protože si uvědomila, že je svět šťastný, když je málo nemocných, jako je ona. Že je málo smutných a ubrečených tvářiček. Samotu si krátila čtením knih, které jí sestřička Karolína nosila. Vždy na jejím stolku stála alespoň jedna rozečtená knížka, aby nepocítila samotu.

Jednoho dne Karolína přivedla chlapce a položila ho na prázdnou postýlku. Měl zarputilý výraz, ale jiskru v zelených očích. Jakmile se uložil, podložil si hlavu svou tmavou ručkou a nechal spadat černé vlasy do tváře. Ihned je sfoukl, aby mu nevadily ve výhledu. Jen si pokojiček dokola prohlédl a znovu sjel pohledem na děvče. Už při vchodu si všiml, že je ve stejném věku jako ona a že jí něco trápí.

„S čím jsi tu?“ zeptal se a čekal na odpověď, dívka se však ještě více schoulila do teplých peřin.

„Já sem David, jsem tu s lehkou epilepsií, ale zase půjdu domů. Mamča říkala, že prej tu jsem jen na pár testů a pak si pro mě přijde. A jak se menuješ ty?“

Sára se rozplakala a přitiskla si deku k obličejí. David vstal a otevřel malou skříňku vedle své postele. Jakmile zarámusil, dívka si sňala deku a lépe se uvelebila. Její tvářičky byly zase mokré a zčervenale. Když si je otřela, aby se jí vlasy nelepily na tvář, všimla si, že chlapec vytáhl ze skříňky malou zelenou věc a podal ji Sáře. Usmála se, když poznala své oblíbené zvířátko. Zelenou žabku. Koulila na ni dvě velké kulaté oči a napřahovala do dálky své malé zelené nožky. Vzpomněla si na chvílky, kdy byla s tatínkem ještě doma. Šťastná. Ve svém pokojičku měla spoustu plyšových zvířátek, s nimiž usínala. A na vrcholku plyšové pyramidy, nad její postýlkou, seděla malá zelená žabka.

„Sára, jmenuji se Sára a jsem tu s rakovinou. Tatínek si pro mě neprijede, nemá čas. Moc pracuje,“ vydala ze sebe tenkým hláskem a s díkem se na chlapce usmála.

V dalších dnech už Sára neležela jen v postýlce a její knížky zůstávaly na nějakou dobu nepřečtené. S Davidem se stali největšími přáteli. Hráli si v nemocniční herně. V pokoji už zůstávali jen s večerním oddechem. Když usínali, vyprávěli si různé příběhy a pohádky. Často Davidovi povídala o svém denním životě a o svém prospěchu ve škole, když ještě byla zdravá. Toho večera si i vzpomněla na jedinečnou oslavu desátých narozenin. Sešla se celá rodina a stoleček na čerstvě posekaném trávníku byl plný dobrot. Když už se šeřilo, zahlédli záblesk světla. Byla to světýlka malého dortíčku s deseti velikými svíčkami. Až byl tatínek už skoro u stolu, spadly svíčky z dortíku. Nevšiml si zahradního rybníčku a sám i s dortíkem zahučel mezi zlaté rybky. Sáře ale nebylo sladkosti líto. Když se tatínek usušil, rozhodli se, že dort celá rodina upeče znova. Babičky, tetičky a maminky byly zručné a společně i s nešikovnými jedinci se jim povedlo upéct velikánský dort, který pak měli společně na několik dnů. David jejím příběhům rád naslouchal. Jen s ním tedy dokázala Sára nemyslet na čas, který jí zbývá. Nepomyslíla na čas, ani když pátrala ve špatných vzpomínkách. Ani když Davidovi líčila, jak je matka opustila. V té době byla malá, ale stále to ve snech viděla, jako by to bylo včera. V té chvíli, kdy ji objímala, vzpomněla si, že cítila teplo. Nebo v té chvíli, kdy maminka plakala, cítila žal. To si moc dobře pamatovala.

Pár testů však uběhlo a David se vracel do běžného života. Při odchodu se přátelsky objali.

„Budeš mi chybět, byla to tu přča,“ zasmál se David a setřel děvčeti slzy, které se jí kutálely z očí. Slíbil, že se přijde podívat. Sára se schoulila do rohu pokoje. Nechtěla si připustit, že se všechno vrací. Stiskla k sobě dárek. Zelenou žabku. Pohlédla na ustlanou postýlku. Znovu chtěla být malou rybkou v obrovském průhledném moři a užívat si života. Rty se jí samým pláčem zkrivily a v knihách ubývalo nepřečtených stran. Do pokoje vtékalo mihn a mihn světla. Karolína přišla každým dnem odevzdat pacientce předepsané množství léků na bolest. Hladila ji po hladké hlavice a sledovala pohasínající jiskru v očích.

A pak už Sáře stačilo jen přemýšlet a hledět na modrý strop. Neutěšovali ji už ani ptáčci, kteří byli slyšet s nastávajícím jarem. Vlastně vše, co teď bylo slyšet, pohasínalo s každou uplynulou minutou. Stejně jako pohasly dávné vzpomínky. Každá sekunda byla jako hodina bolestného umírání. Jako ležení na ostrých jehlách. Jako procházení v naprosté nicotě.

S poledními hodinami uslyšela Sára známý hlas. Někdo se dotkl jejích tváří a políbil ji na čelo. Z posledních sil se zmohla na pár nadechnutí. Mlžně pátrala v paměti. Po těle ji zalil chlad a dívka se usmála. Chlapec, co se nad ní skláněl, prohlásil větu, kterou dívka určila za poslední a nejkrásnější na světě. Jedna jediná věta. Důležitá. „Vždyť já jsem slíbil, že přijdu.“